

Pomen tridnevja

Dogajanje velikonočnega tridnevja obnavljamo vsakič pri sv. maši: spomin zadnje večerje in obhajanje smrti in vstajenja našega Gospoda. Kar morda nimamo tako v zavesti, je, da gre za dogajanje. Šlo je za dogajanje, ko so se dogodki velikega tedna res dogajali, kot tudi ko se je prva Cerkev začela zbirati ter spominjati in obhajati skrivnosti božjega dela odrešenja v Jezusu Kristusu našem Gospodu.

Ker gre za dogajanje, se postavi tudi vprašanje časa: vsako dogajanje potrebuje čas. Zato si Cerkev vzame čas za bogoslužno snidenje. Gre za to, da doživimo dogajanje, ki še posebej v zvezi z velikonočnimi prazniki, ni stvar preteklosti, ampak stvar sedanjosti, našega sedanjega življenja.

Izročilo razume to dogajanje kot potovanje, potovanje do Cilja, ki je napovedano v Jezusovem spremenjenju na gori Tabor in dovršeno v velikonočnem tridnevju. Potovanje ni samo sebi namen, ampak ima cilj in ta cilj je naša popolna izročitev v naročje Boga Očeta, ki pomeni za nas prehod v novo življenje, božje življenje.

Božje delo odrešenja je potrebno gledati v celoti kot dogajanje in kot pot, pozna pa temeljne trenutke, ki se jih spominjamo in ki zaznamujejo temeljne prehode v zgodovini odrešenja. Tak trenutek je prehod čez Rdeče morje, ki se ga bomo še posebej spominjali pri vigiliji velike sobote. Veliki teden, tik pred tridnevjem, bi lahko res primerjali trenutku, ko se izvoljeno ljudstvo potem, ko je zapustilo Egipt in potovalo do Rdečega morja, končno znajde pred njim. To je čas in celo trenutek bistvenega: ali verujemo ali pa ne verujemo. Beseda vere je bil Mojzesov krik h Gospodu, dejanje vere je bil korak v morje slehernega Izraelca. Hodili so sicer po suhem, vero pa so morali ohraniti, vse dokler niso prišli živi na drugo stran brega.

Obredje velikonočnega tridnevja je bogato in lepo. Žal se ga bomo lahko udeležili le preko ekrana. Priložnosti bo veliko, na izbiro so: spletne strani župnij, Vatikana, razne radijske postaje ... Vendar bo za nas zelo pomembna božja beseda, ki je te dni še posebej bogata in ki nas prav v smislu dogajanja in potovanja postopoma usmerja k skrivnosti velikonočnega praznovanja.

Skrivnost ni toliko v tem, da ne bi vedeli ali ne poznali, ampak da bi se nas tudi letos resničnost božjega dela odrešenja dotaknila in nas preobrazila. Kljub izrednemu stanju, v

katerem smo se zaradi epidemije znašli, božji duh veje, koder hoče in božja milost nas ne pusti samih. Stopimo v dogajanje velikonočnega tridnevja z molitvijo in prošnjo.

Posredujem vam tudi zelo primerne napotke nadškofa Marjana Turnška glede prejetanja duhovnega obhajila. Morda ste z njimi že seznanjeni, vendar vam vseeno lahko pridejo prav.

Duhovno obhajilo

Če nikakor ni mogoče, da bi sodelovali pri sveti maši in prejeli sveto obhajilo, je primerno, da ga prejmemo v duhovni obliki.

Možna in priporočena oblika:

- 1) Na mirnem kraju se umirimo in se nato pokrižamo.
- 2) Zavemo se Božje navzočnosti in obudimo ter zmolimo kesanje.
- 3) Preberemo evangelij dneva.
- 4) Nekaj časa premišljujemo ob Božji besedi (bodite pozorni na to, kaj vam govori in kakšne občutke prebuja v vas).
- 5) Zmolimo veroizpoved.
- 6) Sledi duhovno obhajilo.

Jezus, verjamem, da si navzoč v Najsvetejšem zakramentu. Zahvaljujem se Ti za Tvojo ljubezen do mene, ki si mi jo izkazal s svojo smrtjo na križu. Želim Te ljubiti bolj kakor vse drugo, predvsem pa Te želim sprejeti v svojo dušo. Ker Te ne morem prejeti zakramentalno, Te prosim, da prideš k meni duhovno: prosim Te, da vstopiš v moje srce in prebivaš v njem.

(Kratek premor, da se povežemo z Jezusom ...)

Hvala, Jezus, za to duhovno obhajilo, hvala za Tvoj objem, hvala za to duhovno združitev s Teboj. Ne dovoli, da bi se ločil od Tebe, ampak mi pomagaj, da ostanem v Tebi.

- 6) Molitev končamo z znamenjem križa.